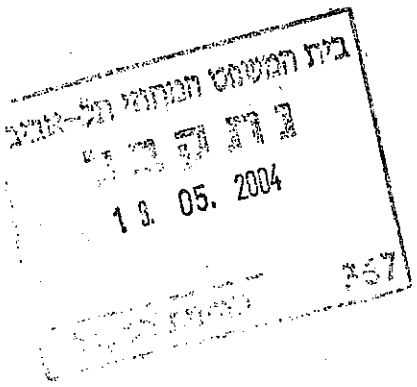
בבית המשפט המחוזי
בתל אביב יפו

ת"א 1384/04

בעניין:

התובעת: אוריה רמו

ע"י עו"ד אורי גלבוע
רח' מטודלה 3, ירושלים
טל': 02-5663121 פקס: 02-5619591
דו-אל: uri@gilboa-law.co.il

נגד

הנתבעים: א' אלמס
א' מ' נ'

ע"י ב"כ עו"ד יעקב דרורי / אפרת דרורי
רח' ז'בוטינסקי 3 א' (מגדל יהלום) רמת גן
טל': 03-6131813 פקס: 03-6131815
דו-אל: jacob@drory-law.co.il

כתב הגנה

על אף שהנתבעים סבורים שהתביעה לא הוגשה בהתאם לסדרי הדין ולכן דינה להימחק, או להיות מועברת לבית המשפט / בתי המשפט המוסמך / המוסמכים, ואף הגישו בקשה בהתאם, למען הזהירות ובטרם נתן כבוד בית המשפט החלטתו בבקשה הנ"ל, מוגש בזה כתב הגנה, מטעם הנתבעים.

כבוד בית המשפט יתבקש לדחות התביעה שהוגשה ולחייב התובעת בהוצאות ושכ"ט עו"ד הנתבעים וזאת מאחר שהתביעה שהוגשה הנה תביעה קנטרנית, אין בה ממש וכל כולה מבוססת על טיעונים שיקרים, שאין בינם לבין המציאות דבר וחצי דבר.

הנתבעים מכחישים כל האמור בכתב התביעה למעט עובדות בהן יודו במפורש בכתב הגנתם.

להלן התגובה לכתב התביעה וכתב ההגנה, ערוך לפי סעיפי כתב התביעה:

1. סעיף 1 – אכן כאמור.

2. סעיף 2 – הנתבעים טענו כי על אף שהתביעה הוגשה כאמור בסעיף זה, כתביעה נגררת להרשעה בפלילים הרי שהתובעת לא פעלה כנדרש על פי הדין, לא מבחינת מועדי ההגשה ולא מבחינת הסתמכות על עובדות שלכאורה הוכחו בבית משפט, הכול כמפורט בבקשה נפרדת אותה הגישה הנתבעים בעניין זה.

3. סעיף 3 – הנתבעים מאשרים האמור.

4. סעיף 4 – הנתבעים מאשרים האמור.

5. סעיף 5 – אכן תביעה נגררת להרשעה בפלילים, אמורה להתבסס על העובדות בהן הורשעו הנתבעים, אלא שכפי שכבר פורט בבקשה בעניין זה, ועוד יפורט בהמשך כתב ההגנה, העובדות שאמורות לבסס תביעה זו לא רק שאינן תופפות לעובדות המפורטות בכתב האישום אלא רחוקות מהן מרחק רב, וזאת לבד מהטענה שאין בינן ובין המציאות כל קשר.

6. סעיף 6 – הנתבעים מאשרים המפורט בסעיף זה לעניין העבירות נשוא כתבי האישום ולגבי העבירות בהן הורשעה הנתבעת מס' 2. הנתבעים מבקשים להעמיד דברים על דיוקם לעניין פיצוי המתלוננת: פיצוי התובעת על פי פסיקת בית המשפט עמד על $5,000 (חמשת אלפים דולר ארה"ב) ולא על 5000 ₪ כנאמר בכתב התביעה.

7. סעיף 7 – מוכחש מחוסר ידיעה.

8. סעיף 8 – מוכחש מחוסר ידיעה. כל שהנתבעים יודעים, ואף זאת מפיה של התובעת, הוא:

8.1. התובעת שמעה בארץ מולדתה, מולדביה, כי ניתן להרוויח בישראל $1,000 לחודש במקצוע העתיק ביותר.

8.2. לטענת התובעת, זהו סכום גבוה מאד ביחס למקובל במולדתה.

8.3. התובעת התחברה במולדתה לגורמים שיטפלו בהבאתה בדרך לא דרך ובאופן בלתי חוקי לארץ, וזאת למטרת מימוש כוונתה, עסוק במקצוע העתיק, בתנאים שפורטו לעיל.

8.4. מועד מדויק להגעת התובעת לארץ מוכחש מחוסר ידיעה.

9. סעיף 9 – מוכחש מחוסר ידיעה, למעט האמור לעיל, מפיה של התובעת.

10. סעיף 10 – מוכחש מחוסר ידיעה, למעט העובדה שידוע לנתבעים כי במהלך מספר חודשים אכן עבדה התובעת אצל מעסיקים בחיפה.

11. סעיף 11 – מוכחש האמור. להלן העובדות:

11.1. התובעת עברה לעבוד אצל הנתבעים בסביבות ספטמבר 2002, או מעט אחרי, ועבדה אצל הנתבעים במהלך כ 8 חודשים או קצת פחות, עד לחודש מאי 2003.

11.2. הנתבע מס' 1לא רכש את התובעת תמורת $10,000 כנטען.

11.3. הנתבעים אכן העסיקו את התובעת בזנות, העסוק אשר לשם העסוק בו הגיעה התובעת מלכתחילה לישראל.

12. סעיף 12 – הנתבעים מאשרים את האמור:

12.1. לעניין שתי הדירות בהן התגוררה התובעת.

12.2. לעניין מקום העסוק יטענו הנתבעים כי התובעת עסקה בעסוקה לא רק בשתי הדירות אלא במקומות נוספים, חלקם, מקומות אליהם הופנתה על ידי מעסיקיה ובכלל זה: בתי מלון או דירות של לקוחות.

12.3. בנוסף למפורט לעיל עסקה התובעת בעסוקה גם באופן עצמאי במקומות שידועים לתובעת, ובכלל זה בתי מלון ומכונים אחרים.

13. סעיף 13 – מוכחש האמור, ככל שהדבר מתייחס לתקופת העסקת התובעת על ידי הנתבעים:

13.1. התובעת טוענת כי הגיעה ארצה באפריל 2002. כתב האישום עליו מסתמכת התביעה קובע כי התובעת הגיע ארצה במאי 2002.

13.2. סעיף 10 לכתב התביעה טוען כי התובעת עבדה אצל מעסיקה בחיפה חודשיים.

13.3. לפי האמור לעיל הגיע התובעת לנתבעים לא לפני חודש יולי 2002.

13.4. הנתבעים יטענו כי התובעת הגיע אליהם והועסקה על ידם לקראת סוף חודש ספטמבר 2002 או אפילו ראשית אוקטובר והועסקה על ידם עד לחודש מאי 2003 ובסה"כ תקופה שאינה עולה על 8 חודשים, כפי שהובהר כבר לעיל.

14. סעיף 14 – מוכחש האמור מכל וכל. הנתבעים יטענו, מול הטענות המועלות, כלהלן:

14.1. **העסקה בזנות** – התובעת אכן הועסקה או יותר מדויק עסקה בזנות, וכאמור, במהלך כ 8 חודשים, עשתה זאת, בעיקר, אצל הנתבעים וכעובדת אצל הנתבעים.

14.2. **אי תשלום שכרה של התובעת** - מוכחש. התובעת קיבלה את שכרה ויותר, וזאת כלהלן:

14.2.1. העברות כספים לבני משפחתה במולדביה.

14.2.2. הוצאות אישיות של התובעת: ביגור, דברי קוסמטיקה, סיגריות וכיו"ב.

14.2.3. דמי כיס

14.2.4. פיצוי בעקבות האישום הפלילי – $5,000.

14.3. **איומים על התובעת** – מוכחש מכל וכל, לא היו דברים מעולם. התובעת לא אוימה לעולם, לא עבדה תחת איום ואף לא יכלה להרגיש מאוימת באופן סובייקטיבי. התובעת זכתה ליחס טוב שחרג לטובה מעבר ליחסי עובד מעביד רגילים, כפי שיפורט עוד להלן.

14.4. **הכאת התובעת** – מוכחש מכל וכל. לא היו דברים מעולם. התובעת מעולם לא הוכתה ומעולם לא הופעלה כנגדה אלימות מכל סוג שהוא. לא אלימות פיזית ואף לא אלימות מילולית.

14.5. **התעללות נפשית ופיזית** – מוכחש מכל וכל. לא היו דברים מעולם. מעולם לא התעללו בתובעת לא פיזית ולא נפשית. כפי שהובהר ועוד יובהר בהרחבה, התובעת זכתה ליחס טוב, ההיפך הגמור מהנטען בתביעה.

14.6. **סיכון חיים** – מוכחש מכל וכל. לא היו דברים מעולם. מעולם לא נעשה דבר על יד הנתבעים שסיכן או עלול היה לסכן בכל דרך שהיא את התובעת. כמו כן לא התבקשה התובעת מעולם לעשות דבר מכל סוג שהוא שהיה עלול לסכנה או לסכן את בריאותה.

14.7. **התייחסות נטולת כבוד** – מוכחש מכל וכל. לא היו דברים מעולם. היחס לתובעת לכל אורך הדרך היה יחס טוב ולא ארחיק לכת אם אומר כי היחס היה כאל בת בית / חברה, מבלי להפחית מערכה בכהו זה, על אף עסוקה, או אולי בגלל עסוקה.

15. סעיף 15 – מוכחש מכל וכל.

15.1. התובעת לא הועבדה אלא עבדה מתוך בחירה, בחירתה במקצוע העתיק ביותר. לציין כי בחירה זו נעשתה על ידי התובעת זמן רב בטרם הכירה את הנתבעים.

15.2. התנאים בהם עבדה התובעת לא היו מתפירים אלא תנאים מהטובים, בנסיבות העניין. היא עבדה במקום נקי, נוח מסודר ובתנאי חיים נוחים, והכול בנסיבות העניין.

15.3. התובעת לא נעשקה ולא נוצלה אלא הועסקה על פי התנאים שהיא עצמה טענה שסיכמה לא רק עם מעסיקיה בישראל בין אם זה הנתבעים או אלה שקדמו להם וכן כך הובטח לה מלכתחילה במולדתה ועל סמך תנאים אלה החליטה להגיעה בדרך לא דרך לארץ הקודש.

15.4. לעניין הטענה כי העושק נפסק עם פשיטת המשטרה ומעצרם של הנתבעים - התובעת לא מציינת כי המשטרה פשטה על המקום לפחות בשתיים שלוש הזדמנויות קודמות ובכל אותן הזדמנויות נתקלה בעובדות ובפקידה ובהן בלבד. כך גם בפשיטה האחרונה שבעקבותיה נעצרו בעלי המקום, הנתבעים. בכל ההזדמנויות טרם המעצר הוזהרו הנוכחים מלהמשיך ולהפעיל / לפעול במקום ולמותר לציין כי לא שעו לאזהרות. התובעת, מטעמים השמורים עמה, לא ניצלה כל ההזדמנויות שהיו לה, לא התלוננה, לא

פעלה להפסיק את "סבלה" אלא המשיכה בעסוקה בתנאים שהתקיימו עד שהמשטרה לא הותירה עוד ברירה וסגרה את המקום ועצרה את הנתבעים.

16. סעיף 16 – מוכחש מכל וכל.

16.1. הנתבע לא רכש את התובעת תמורת $10,000 כנטען.

16.2. הנתבעים לא לקחו מהתובעת דבר ובכלל זה לא את דרכונה לא את פנקס הכתובות / טלפונים ולא כל דבר אחר.

17. סעיף 17 – מוכש מכל וכל.

17.1. התובעת קיבלה את שכרה כמובטח, ובהתאם לבקשתה כלהלן:

17.1.1. לתובעת הייתה זכאות כמובטח, בסך $1000 לחודש. למותר לציין כי בנוסף לתשלום הנ"ל הובטח לתובעת וסופק לה בהתאם: מדור, מזון, ביד רחבה, ביגוד בסיסי, טיפול רפואי וצרכים בסיסיים, כגון: חומרי ניקוי, מצרכים סניטאריים וקוסמטיים וכיו"ב.

17.1.2. התובעת ביקשה מעת לעת מהנתבעים להעביר סכומים שהיא הגדירה לכתובות במולדתה ובכלל זה הוריה וחברה.

17.1.3. התובעת ביקשה מעת לעת כסף כיס או כספים לצרכיה, לביגוד, לסיגריות, לדברי קוסמטיקה, לצורכי פנאי, ולצרכים שהיא הגדירה מעת לעת.

17.1.4. כל בקשתותיה נענו, נוהל כרטיס על שמה והיא ידעה ויכלה לדעת כל עת מה יתרתה.

17.1.5. בנוסף וללא קשר נהגו הנתבעים לספק לתובעת על דעת עצמם וביוזמתם צרכים נוספים, בתחום בתרבות והבידור, בתחום הביגוד, בתחום הפנאי, כפי שעוד יפורט להלן.

17.2. מוכחש כי התובעת נאלצה לעבוד חודשיים ללא תשלום אצל הנתבעים.

17.3. נכון שהתובעת קיבלה תשלום של $1000 ללא תלות במספר הלקוחות אותם קיבלה, אולם אלה היו דרישותיה היא מלכתחילה וכך סוכם איתה עוד במולדתה, על ידי אחרים וכך גם העדיפה. לציין כי התובעת בניגוד לנטען בכתב תביעתה נהנתה מן הסתם גם מטיפים מצד לקוחותיה ואלה הושארה בידיה במלואם. עוד ראו לציין כי מלחמת המפרץ השנייה התקיימה במהלך תקופת עבודתה של התובעת אצל הנתבעים. בתקופה זו העדיפו הלקוחות להדיר רגליהם מהמקום כמו מכל מקום בילוי אחר ומהלך קרוב לחודשיים לא היו כמעט לקוחות. אף על פי כן הייתה התובעת זכאית לשכרה וקיבלה אותו כמובטח.

18. סעיף 18 – מוכחש מכל וכל – התובעת קיבלה מזון ככל שרק רצתה, בכמות ואיכות והכל על חשבון הנתבעים, ללא השתתפות מכל סוג שהוא של התובעת. יחד עם זאת, לתובעת הייתה גישה חופשית לעולם החיצון ואין זה מן הנמנע שנהגה לצרוך דברים נוספים ולשלם בעדם. אלא שבמקרה זה מדובר בדברים אוֹתָם היא בחרה, היא רכשה ואין להם דבר וחצי דבר עם כלכלתה השוטפת, אצל הנתבעים.

19. סעיף 19 – הנתבע לא התבקש וממילא לא התחייב כאמור. התובעת לא חויבה מעולם לקיים יחסי מין בניגוד לרצונה ולא משנה ממה נבע העדר רצונה לקיים יחסים. למען האמת יאמר, שלא ידוע לתובעים על מקרים רבים מסוג זה משני טעמים

19.1. הראשון – הנתבעים כמעט לא נוכחו במקום עבודתה של התובעת. הנתבע מס' 1 לא נוכח כמעט מעולם או למען הדיוק לא נוכח שם אף פעם ואילו הנתבע מס' 2 נכחה במקום מעט.

19.2. השני – הפקידה שנכחה בדרך כלל במקום לא דווחה על אירועים מסוג זה בין כי לא מצאה טעם לדווח או כי לא הייתה עליה כל חובה לדווח ובין כי לא היו מקרים רבים מסוג זה.

20. סעיף 20 – הנתבעים מאשרים האמור. הנתבע מס' 1 לא היה מעורב כלל בעבודת התובעת וגם כל האחרים, בין אם הנתבעת מס' 2 או הפקידה לא מצאו כל צורך להנחות התובעת לגבי איך עליה לנהוג. התובעת הייתה חופשית לנהוג על פי בחירתה ובכלל זה להימנע מעבודה במקרים ספציפיים או בכלל. יש לזכור כי התובעת באה לארץ מלכתחילה לעבוד במקצוע העתיק ויש לציין כי עשתה כן בהתלהבות לא מעטה ולא נוסיף.

21. סעיף 21 – הנתבעים מאשרים העיקרון המשפטי המפורט בסעיף אולם מכחישים היותם מעוולים לפי פקודת הנזיקין באשר כל העוולות המיוחסות להן בדמיון יצירתי מקורן שלא להשתמש במילה שקר.

22. סעיף 22 - מוכחש האמור כמכלול. הנתבעים יטענו:

22.1. הנתבעת מס' 2 אכן קיבלה הזמנות מאת לקוחות אך את חלקן בלבד. היתר היה הן דרך הפקידה במקום, הן על ידי הגעה ישירה של לקוחות ללא תאום והן על ידי קשר ישיר של לקוחות לתובעת שהייתה מצוידת בטלפון נייד משלה, מטעם ועל חשבון הנתבעים.

22.2. איש לא הורה לתובעת ובכלל זה לא הנתבעים, איזה שרות להעניק, ובאיזה דרך לבצעו. הדבר היה נתון לסיכום בין התובעת ללקוח ולזה בלבד.

22.3. באשר למקום הדבר היה כאמור בסעיף 22.1 לעיל. משמעות האמור שהתובעת יכלה לסכם עם לקוח על מקום המפגש והייתה חופשית ועצמאית להגיע למקום המפגש מכל דרך שתראה לה. היה ונזקקה למונית, או לכל תחבורה ציבורית אחרת, העלות הייתה תמיד על חשבון הנתבעים.

23. סעיף 23 - מוכחש כאמור בסעיף.

23.1. הנתבעת מס' 2 פעלה בעניינים נשוא תביעה זו כפי שקבע כבוד בית המשפט בהכרעת הדין בתיק הפלילי, התיק אליו נגרר תביעה זו.

23.2. התובעת לא נרכשה בכסף כמפורט בכתב התביעה אלא הנתבעים שילמו עמלה מההכנסות בגין עבודתה של התובעת אצל הנתבעים.

24. סעיף 24 – מוכחש האמור.

24.1. הנתבעת מעולם לא שלחה את התובעת לכתובת האמורה וכן לא שלחה התובעת לתת שירותים מהסוג הנטען.

24.2. כפי שכבר נטען לעיל, התובעת נהגה מעת לעת לתת שירותיה המקצועיים על דעת עצמה, מטעם עצמה ולמען עצמה, מבלי שתתבקש לעשות כן ולמעשה בניגוד למוסכם עם מעסיקיה.

24.3. זאת ועוד, התובעת אכן חלכה לאותה כתובת, למיטב ידיעת הנתבעת, וככל הנראה גם נתנה שירותים כנטען, אך עשתה זאת על דעת עצמה ועל דעת עצמה בלבד.

24.4. הנתבעת או מי מטעמה ידעו על האמור והזהירו את התובעת לבל תעסוק בשירות מסוג זה כי היא עלולה להיפגע ותשובת התובעת הייתה שהיא נהנית משירות זה וכי אין מה לדאוג.

25. סעיף 25 – מוכחש האמור.

25.1. לנתבעת לא היה כל קשר למקום הנזכר.

25.2. לנתבעת לא היה כל קשר לבעלי המקום.

25.3. הנתבעת לא שלחה מטעמה אף לא אחת מהבנות, למקום הנזכר.

25.4. כל שעשתה התובעת, אם עשתה, באותה כתובת היה מטעמה, על אחריותה, עבור עצמה מבחינת הכנסה ובניגוד לעצת מעסיקיה או מי מטעמם.

26. סעיף 26 – מוכחש הנטען.

26.1. הנתבעת כפי שהובהר כבר לעיל לא הייתה קשורה לדירה בבוגרשוב או לבעלי אותה דירה.

26.2. לנתבעת אין כל ידיעה לגבי התעריפים שנגבו בגין השירותים שם.

26.3. הנתבעת / הנתבעים לא קיבלו דבר וחצי דבר מהשירותים שסיפקה התובעת באותו מקום, אם אכן סיפקה שירותים מסוג כלשהו.

26.4. כפי שהובהר כבר לעיל, הכנסתה של התובעת הייתה גלובלית. יחד עם זאת במקרה ספציפי זה, הדירה בבוגרשוב, אם נתנה התובעת שירותים במקום, עשתה כן על דעת עצמה, לא במסגרת העסקתה וההכנסות אם היו, היו שלה ושלה בלבד.

27. סעיף 27 – מוכחש מחוסר ידיעה.

27.1. כאמור, לנתבעים לא היה כל קשר למקום הנזכר ולפעילות בו.

27.2. יחד עם זאת התובעת מעולם לא התלוננה על כל המפורט בסעיף זה, לא באוזני מעסיקיה, הנתבעים, ולא באוזני מי מטעמם.

27.3. זאת ועוד, הנתבעים, או מי מטעמם, מעולם לא ראו כל סימני אלימות על גופה של התובעת.

27.4. ונקודה אחרונה – התובעת כאמור כבר לעיל הוזהרה לבל תשתתף בפעילות מסוג זה ואם למרות זאת השתתפה עשתה זאת על דעת עצמה בניגוד לעצת הנתבעים או מי מטעמם וכדבריה של התובעת עצמה, עשתה כן להנאתה.

28. סעיף 28 – מוכחש האמור

28.1. התובעת יכלה גם יכלה לסרב לפעילות בבוגרשוב כמו גם לכל פעילות אחרת שלא הייתה לרוחה.

28.2. כאמור, התובעת הוזהרה מפורשות להימנע מפעילות מהסוג האמור ואם למרות הכול הייתה מעורבת בפעילות כאמור עשתה זאת על דעת עצמה ובניגוד לעצת הנתבעים ומי מטעמם.

29. סעיף 29 – מוכחש כאמור.

29.1. הנתבעים או מי מטעמם מעולם לא ראו סימני אלימות על גופה של התובעת.

29.2. כאמור, הנתבעים או מי מטעמם מעולם לא שלחו את התובעת לדירה האמורה או לכל פעילות מהסוג המתואר.

30. סעיף 30 - לאור הנטען לעיל יתבקש כבוד בית המשפט לדחות תביעת התובעת ככל שהיא נוגעת למפורט עד כאן בכתב תביעתה.

31. סעיף 31 – מוכחש הנטען:

31.1. הנתבעים יטענו כי הם לא שידלו את התובעת לכל פעילות שהיא.

31.2. הנתבעים יטענו כי התובעת הגיע לארץ מראש כדי לעסוק במקצוע העתיק.

31.3. הנתבעים יטענו כי התובעת נתנה שירותים כפי שסיכמה ביחידות בינה ובין לקוחה ללא כל הוראה, לחץ, אילוץ, או שידול מצד הנתבעים, או מי מטעמם.

32. סעיף 32 - מוכחש האמור, וזאת לאור כל שפורט כבר לעיל.

33. סעיף 33 - מוכחש האמור, וזאת לאור כל שפורט כבר לעיל.

<u>אונס:</u>

34. סעיף 34 – מוכחש האמור:

34.1. התובעת לא אולצה מעולם לקיים יחסים מכל סוג שהוא בניגוד לרצונה.

34.2. התובעת היית החופשית בכל עת בין אם לפני שפגשה בלקוח בין אם אחרי שפגשה בו, טרם מתן השרות או במהלכו, לסרב לתת כל שרות או להמשיך לתת שרות לאותו לקוח ואם בנסיבות אלה החליטה לתת שרות עשתה כן על דעת עצמה ומרצונה החופשי.

34.3. רצונה של התובעת לא רק שהיווה קריטריון האם לתת שרות אם לאו אלא היה הקריטריון האולטימטיבי לעניין זה. כפי שהובהר כבר לעיל, התובעת יכלה בכל עת ובכל שלב לסרב לתת שרות ומעולם לא אולצה לא במפורש ולא במרומז ובוודאי לא בלחץ לפעול אחרת.

35. סעיף 35 – מוכחש כל האמור מכל וכל.

35.1. הנתבעים לא כפו על התובעת דבר וחצי דבר, כל שעשתה מרצונה החופשי ומתוך בחירה עשתה.

35.2. לתובעת הייתה זכות מלאה לא לתת שרות ללקוח שלא חפצה בו.

35.3. התובעת לא רק שיכלה להשתמש באמצעי הגנה, כגון קונדום, אלא הונחתה מפורשות לעשות שימוש באמצעי מניעה, לא רק כהגנה עליה, אלא גם כהגנה על לקוחותיה. התובעת הוזהרה פעם אחר פעם לעשות שימוש בקונדום ואף הובהר לה שאם לא תעשה כן לא תועסק עוד במקום.

35.4. זאת ועוד התובעת הוזהרה לבל תיעתר להפצרת לקוחות ולפיתויים כספיים ותותר על שימוש בקונדום.

35.5. התובעת כאמור היית החופשית להחליט אם להיעתר לבקשת לקוח לתת לו שירותים אם לאו ובאשר לקטינים לנתבעים לא ידוע ולו על מקרה בודד בו ניסו קטינים לקבל שירותים מאת התובעת. בכל מקרה מעשה מעין שה לא היה זוכה לגיבו מאת הנתבעים.

35.6. התובעת מעולם לא אולצה לקיים יחסי מין בתקופת מחזורה החודשי ויכלה בכל עת לבקש לא לעבוד ימים מסוימים אם מטעם היותה במחזור או בגלל שחשה ברע או בגלל שחפצה ביום או יותר שלחופשה בשביל עצמה.

35.7. להדגיש כי האמור לעיל מבוסס על המציאות והתובעת לקחה לא אחת חופשה של ימים מספר כדי לצאת לנפש בחברת חבר שרכשה כאן בארץ ואיתו נהגה להתרועע.

35.8. לעניין יחסי מין אלימים – הובהר בהרחבה לעיל שהתובעת לא רק שלא אולצה לתת שירותים מסוג זה אלא אדרבא הוצע לה להימנע מכך לטובתה ולמיטב ידיעת הנתבעים לא שעתה לאזהרת.

35.9. אחרון אחרון – התובעת הייתה במשך כל תקופת עבודתה חופשית לחלוטים, בניגוד לטענתה בכתב התביעה ולו רק רצתה יכלה לעזוב את הנתבעים ואת מקום עבודתה בכל זמן ביום ובלילה.

<u>תקיפה:</u>

36. סעיף 36 – מוכחש מכל וכל.

36.1. קשה לנתבעים להימנע מהאמירה המפורשת כי מדובר גם כאן בעלילה, בשקר נתעב.

36.2. הנתבעים או מי מטעמם מעולם לא הכו או תקפו את התובעת.

36.3. הנתבעים או מי מטעמם מעולם לא הרשו בין בהסכמה מפורשת בין בהסכמה משתמעת ובין תוך העלמת עין שמי מהלקוחות יפגע בכל דרך שהיא התובעת.

36.4. בתובעת מעולם לא הוכתה ולא נגרם לה נזק מכל סוג שהוא, במהלך עבודתה אצל הנתבעים.

37. סעיף 37 – מוכחש כל האמור.

37.1. כפי שהובהר כבר לעיל – לא רק שהנתבעים ומי מטעמם לא פגעו פיזית, בכל דרך שהיא בתובעת אלא שלמיטב ידיעתם ואמונתם התובעת מעולם לא נפגעה פגיעה פיזית מכל סוג שהוא במהלך או עקב עבודתה.

38. סעיף 38 – מוכחש האמור. אילו היה שמץ אמת בדברי התובעת הרי מוסכם כי הנתבעים היו חבים כלפיה אבל כאמור אין שמץ אמת בטענות המועלות.

<u>סיכון חיים....:</u>

39. סעיף 39 – מוכחש האמור כפי שנאמר

39.1. הנתבעים אכן ראו עצמם אחראים על סיפוק צרכי התובעת: מזון וטיפול רפואי.

39.2. הנתבעים מילאו חובתם זו מעל ומעבר. הם סיפקו צרכי התובעת ברוחב לב ובנדיבות.

39.3. התובעת יכלה, אילו רצתה להשלים צרכיה ואף עשתה כן, כראות עיניה.

39.4. התובעת נהגה לבקש כספים מתוך המגיע לה ונעתרה כבדרך שיגרה.

39.5. התובעת לא הייתה מנועה מלצאת את הדירה בה הייתה ויכלה בכל עת לצאת בהתאם לצרכיה.

40. סעיף 40 – מוכחש היא מילה עדינה לעניין זה – פשוט שקר וכזב גם בעניין זה.

40.1. התובעת הגיע ארצה מארץ בה המחסור הוא דבר שבשגרה. התובעת לא הפסיקה להתפעל מהשפע בחנויות כאן ובייחוד משפע המזון והמגוון.

40.2. הראיה – התובעת עלתה בפרק זמן הקצר בו עבדה אצל הנתבעים בלמעלה מ 10 קילו במשקלה וכבתורה צעירה נהגו להציע לה לשמור על משקלה ולשים גבול לתאבונה שלא ידע שובע.

41. סעיף 41 – מוכחש מכל וכל – הדירה בה התגוררה התובעת הייתה בכל עת מלאה בכל טוב ובנוסף נהגה הן הנתבעת מס' 2 והן אחרות מטעמה לבשל מטעמים לבנות ובכלל זה לתובעת.

42. סעיף 42 – מוכחש מכל וכל כפי שפורט כבר לעיל.

43. סעיף 43 – מוכחש מכל וכל

43.1. התובעת נהגה לעבוד משעות אחר הצהריים עד לשעות הלילה המאוחרות.

43.2. הלקוחות נהגו להגיע לאחר תאום מראש כך שהתובעת יכלה כאשר רצתה בכך לישון או לנוח גם במהלך עבודתה.

43.3. לציין כי אופי המקום והעבודה לא היה של לקוח יוצא ולקוח אחר נכנס.

43.4. לסיכום התובעת יכלה לישון כרצונה שעות רבות במהלך היממה, הן ברציפות והן במקוטע.

43.5. התובעת נהגה לעיתים לצאת לחופשה בין אם של יום ובין אם של מספר ימים, בחברת חברה או חברותיה.

43.6. התובעת אף התארחה לסופי שבוע אצל הנתבעים כבת בית בחברת ידי המשפחה של הנתבעים.

43.7. לציין כי בניגוד לרושם שמנסה התובעת לעורר מטעמים השמורים עמה הרי שהיחס אליה היה טוב, חברי ולעיתים אף אימהי, תוך התחשבות מרבית בקשיי עבודתה.

44. סעיף 44 – מוכחש האמור – לא ברור מנין הדמיון וכושר ההמצאה.

45. סעיף 45 – מוכחש מכל וכל - הנתבעים התייחסו כבר לנקודה זו לעיל והבהירו כי התובעת הונחתה מפורשות לעשות שימוש בקונדומים ולמיטב ידיעתם היא עשתה כן.

46. סעיף 46 – מוכחש האמור בהתאם למה שפורט כבר לעיל.

47. סעיף 47 – מוכחש האמור – לא רק שלא נמנע טיפול רפואי אלא כאשר התובעת חשה פעם שלא בטוב נלקחה לרופא על ידי הנתבעת מס' 2 אשר, למותר לציין, שילמה את ההוצאה.

48. סעיף 48 – מוכחש האמור – לא ידוע לנתבעים על מחלה ממנה סבלה התובעת ואשר נמנע ממנה טיפול כנדרש.

49. סעיף 49 – מוכחש כאמור.

49.1. התובעת מעולם לא אולצה כפי שכבר הובהר לעשות דבר מכל סוג שהוא בניגוד לרצונה וספק רב אם בחרה אי פעם לקיים יחסים בעת מחזור כנטען.

49.2. יחד עם זאת, אם עשתה כן, הרי עשתה כאמור על דעת עצמה ומתוך בחירתה האישית.

50. סעיף 50 – מוכחש האמור

50.1. התובעת לא אולצה לקיים יחסים ולו פעם אחת ביום.

50.2. אם התובעת קיימה יחסים הרי שעשתה כן מתוך בחירה, אותה בחירה שהביאה לכאן מלכתחילה.

50.3. זאת עוד – במהלך עבודתה כ 8 חודשים ניתן לומר כלהלן:

50.3.1. במהלך כחודשיים כמעט ולא פקדו לקוחות את המוסד, בגלל מלחמת המפרץ. בתקופה זו פגשה התובעת לקוח או שניים בממוצע ואף זאת ביום יחסית מוצלת.

50.3.2. בשאר התקופות היו מספר לקוחותיה של התובעת כ 5-6 בממוצע.

50.3.3. יש לציין כי המקום התנהל באזור מכובד הלקוחות היו בד"כ אנשים על רמה שהגיעו בתאום מראש ושהו עם התובעת שעה ויותר כל לקוח.

50.3.4. עוד ראוי לציין כי כדי לשמור על רמה וכדי שחוג הלקוחות יהיה נבחר המקום מעולם לא פורסם בעיתונים היומיים או בכל מקום אחר והשיטה הייתה בעיקרה של חבר מביא חבר. הדבר בא לידי ביטוי בסופו של עניין בסוג האנשים שבאו, אנשים על רמה, אך גם בכמות האנשים שבאו, כמות קטנה יחסית כ 10-15 ליום כאשר במקום הועסקו כ 3-4 בנות, ביחד עם התובעת.

51. סעיף 51 – מוכחש מחוסר ידיעה רפואית.

52. סעיף 52 – לו יהי – אלא שהדבר איננו רלוונטי לנסיבות המקרה.

<u>כליאה ופגיעה בחירות</u>

53. סעיף 53 – מוכחש מכל וכל – לא היו דברים מעולם.

53.1. התובעת יודעת היטב כי עובדת היותה חופשית ועובדת יכולתה ללכת בכל עת לא מתיישבים עם טענותיה האחרות. התובעת ערה לעובדה שאם כך הדבר יש ליתן הסבר מתקבל על הדעת למה בכל זאת נשארה.

53.2. על רקע האמור לעיל הומצא עניין האיום על הוריה במולדביה הרחוקה, כדי ליתן הסבר להישארותה על אף הנסיבות אותן היא מתארת.

53.3. לעניין הכותרת שבחרה התובעת: התובעת מעולם לא הייתה כלואה ומעולם לא נשללה חירותה.

53.3.1. התובעת הסתובבה חופשית בעיר בכל עת שרצתה בכך.

53.3.2. התובעת נהגה ללכת לחנויות לערוך קניות: מזון בגדים וכל שבא לה.

53.3.3. התובעת נהגה ללכת לים

53.3.4. התובעת נהגה לנסוע לבדה ללקוחות מחוץ לדירה בין במונית ובין ברגל או בכל דרך אחרת.

53.3.5. לתובעת היה חבר שנהג לבלות עמה לילות שלמים בדירה או במקומות אחרים.

53.3.6. התובעת יצא במספר הזדמנויות לחופשים של מספר ימים עם חברה, ככל שידוע לנתבעים.

53.3.7. התובעת התארחה במספר הזדמנויות לסופי שבוע אצל הנתבעים, כתב בית, ביחד עם שאר משפחת הנתבעים וחבריהם. למותר לציין כי באירועים אלה נוכחה התובעת כבת בית ולא במסגרת עבודתה.

54. סעיף 54 - נכון האמור אילו העובדות הנטענות היו אמת או שמץ של אמת אך לא כך הוא.

<u>ניתוק מהעולם החיצון:</u>

55. סעיף 55 – מוכחש האמור

55.1. נכון שהתובעת עבדה במקומות שונים כמפורט

55.2. לא נכון כי המקומות היו סגורים ונמנעה יציאת התובעת.

55.3. אגב, לא היה כלל מי שימנע היציאה באשר במקום שהתה בדרך כלל פקידה שגם לו רצתה לא היה בכוחה או ביכולתה למנוע יציאת התובעת, אילו רצתה האחרונה לצאת.

55.4. אבל כאמור, התובעת יצאה ככל שרק רצתה וזאת כמובן ללא כל השגחה.

56. סעיף 56 – מוכחש האמור

56.1. אכן לתובעת היה מכשיר נייד מסוג מירס, כאמור בתביעה.

56.2. המכשיר שימש את התובעת לכל דבר ועניין ולמיטב ידיעת התובעים היא אף עשתה בו שימוש לשיחות לחו"ל להוריה.

56.3. למותר לציין כי לתובעת היה גם היתֵ קשר לעולם החיצון, גם באמצעו המכשיר הנייד, ובכלל זה לחבר לחברים אחרים, ללקוחות ולעוד.

57. סעיף 57 מוכחש האמור כפי שהוא אמור.

57.1. לא היה איסור יצירת קשר עם לקוחות.

57.2. לא נאסר על התובעת להעביר כסף להוריה באמצעות הלקוחות, אלא מה:

53.3.3. התובעת נהגה ללכת לים

53.3.4. התובעת נהגה לנסוע לבדה ללקוחות מחוץ לדירה בין במונית ובין ברגל או בכל דרך אחרת.

53.3.5. לתובעת היה חבר שנהג לבלות עמה לילות שלמים בדירה או במקומות אחרים.

53.3.6. התובעת יצא במספר הזדמנויות לחופשים של מספר ימים עם חברה, ככל שידוע לנתבעים.

53.3.7. התובעת התארחה במספר הזדמנויות לסופי שבוע אצל הנתבעים, כתב בית, ביחד עם שאר משפחת הנתבעים וחבריהם. למותר לציין כי באירועים אלה נוכחה התובעת כבת בית ולא במסגרת עבודתה.

54. סעיף 54 - נכון האמור אילו העובדות הנטענות היו אמת או שמץ של אמת אך לא כך הוא.

<u>ניתוק מהעולם החיצון:</u>

55. סעיף 55 – מוכחש האמור

55.1. נכון שהתובעת עבדה במקומות שונים כמפורט

55.2. לא נכון כי המקומות היו סגורים ונמנעה יציאת התובעת.

55.3. אגב, לא היה כלל מי שימנע היציאה באשר במקום שהתה בדרך כלל פקידה שגם לו רצתה לא היה בכוחה או ביכולתה למנוע יציאת התובעת, אילו רצתה האחרונה לצאת.

55.4. אבל כאמור, התובעת יצאה ככל שרק רצתה וזאת כמובן ללא כל השגחה.

56. סעיף 56 – מוכחש האמור

56.1. אכן לתובעת היה מכשיר נייד מסוג מירס, כאמור בתביעה.

56.2. המכשיר שימש את התובעת לכל דבר ועניין ולמיטב ידיעת התובעים היא אף עשתה בו שימוש לשיחות לחו"ל להוריה.

56.3. למותר לציין כי לתובעת היה גם היה קשר לעולם החיצון, גם באמצעו המכשיר הנייד, ובכלל זה לחברים אחרים, ללקוחות ולעוד.

57. סעיף 57 מוכחש האמור כפי שהוא אמור.

57.1. לא היה איסור יצירת קשר עם לקוחות.

57.2. לא נאסר על התובעת להעביר כסף להוריה באמצעות הלקוחות, אלא מה:

57.2.1. לא אחת ביקשה התובעת מלקוח כי יעביר כסף להוריה או למי מטעמה למולדביה .

57.2.2. התובעת נהגה לטעון בפני הלקוחות כי היא תחזיר לו את הכסף כאשר תקבל את שכרה.

57.2.3. בהמשך טענה התובעת בפני הלקוחו כי לא קיבלה את שכרה או לא הספיק לה שכרה או טענות מטענות שונות ולא החזירה את כספי הלקוחות.

57.2.4. לקוחות נהגו להתלונן בפני התובעים על כך שלמעשה התובעת הוציאה מהם במרמה כספים ושלחם למולדביה.

57.2.5. בנסיבות אלה התבקשה התובעת להימנע מניצול הלקוחות ולבקש ביצוע ההעברות מהנתבעים שאכן ביצעו בדרך כלל את ההעברות עבור התובעת, קרוב לודאי במקביל להעברות על ידי הלקוחות.

57.2.6. לעניין הכליאה – לא היו דברים מעולם – כבר הובהר לעיל כי התובעת הייתה חופשית וזה נכון לכל התקופה שעבדה אצל הנתבעים.

58. סעיף 58 – מוכחש האמור.

58.1. האירועים המתוארים לא היו ולא נבראו.

58.2. אדרבה – הנתבעת מס' 2 ואחרים מטעמה שידלו את התובעת כל עת להיות בקשר עם משפחתה במולדובה כי התרשמו אל אחת שהתובעת לא מגלה אחריות בתחום זה.

58.3. התובעת יכלה לדבר עם הוריה ככל שחפצה ולטעם הנתבעים היא חפצה מעט מהמקובל.

59. סעיף 59 – מוכחש האמור

59.1. אילו הדברים הנטענים היו אמת היה בכך משום התעללות נפשית אלא שכל האמור אין לו דבר וחצי דבר עם האמת.

59.2. לא היה כל ניתוק מהעולם החיצון

59.3. לא היה כל ניתוק מהמשפחה מעבר לניתוק שגזרה על עצמה התובעת.

59.4. לא היה איסור לשוחח עם לקוחות – אדרבה, התובעת נהגה לעיתים לבלום עם לקוחות כל הלילה, קיבלה את הטלפון שלהם ונתנה את שלה והקשר היה ישיר ודו כווני.

59.5. לא רק שלא נאסר על יצירת יחסים אישיים, לתובעת חבר איתו בלתה שעות ארוכות ואף ימים הן בדירה והן מחוצה לה.

59.6. זאת ועוד – התובעת אף סייעה, כך למיטב ידיעת הנתבעים, להביא ארצה בדרך לא דרך את חברה ממולדביה.

59.7. כאמור, התובעת לא היית המעולם במצב של כליאה במקום עבודתה או בכל מקום אחר, בתקופה בה עבדה אצל הנתבעים.

60. סעיף 60 – מוכחש האמור מכל וכל

60.1. הנתבעים או מי מטעמם לא לקחו מעולם דבר ששיך לתובעת.

60.2. למותר לציין כי לא רק שלא לקו דבר גם לא אפשרו או עודדו אחרים לקחת דבר מהתובעת.

61. סעיף 61 – מוכחש האמור מכל וכל

61.1. כפי שפורט לעיל מעולם לא נלקח מהתובעת דבר מכל מה שפורט בסעיף ובכלל זה גם לא טיפים.

61.2. לעומת זאת נהגו הנתבעים להעניק מתנות מעת לעת לתובעת.

61.3. פעם נוספת יצוין כי היחס לתובעת היה כאל בת בית על כל המשתמע מכך.

62. סעיף 62 – אילו היה שמץ אמת בנטען על יד התובעת אין ספק שעל הנתבעים היה להשיב הגזלה ו / או לפצות התובעת, אלא שכאמור אין שמץ אמת בטענת התובעת.

<u>קנסות ועונשים:</u>

63. סעיף 63 – מוכחש מכל וכל – מעולם לא הוטל קנס או עונש על התובעת ודבר לא נגזל ממנה תחת כותרת זו כמו גם תחת כל כותרת אחרת.

64. סעיף 64 – מוכחש האמור כפי שכבר הובהר במקומות שונים לעיל.

65. סעיף 65 – מוכחש האמור.

65.1. התובעת לא נדרשה מעולם להעביר הטיפים לידי הנתבעים.

65.2. הנתבעת לא התבקשה מעולם לפרט אם קיבלה טיפ וכמה.

65.3. למותר לציין כי התובעת לא נענשה מעולם על הסתרת טיפ כי לא היה צורך להסתיר דבר – הטיפים היו שלה ללא עוררין.

66. סעיף 66 – מוכחש מכל וכל

66.1. מעולם לא נערכו חיפושים אצל התובעת.

66.2. מעולם לא הוחרם דבר אצל התובעת

66.3. למותר לציין כי מעולם לא מצא דבר מחפצי התובעת דרכו לביתם של הנתבעים.

67. סעיף 67 – מוכחש האמור. לא היו דברים מעולם

67.1. הנתבע מס' 1 מעולם לא שהה בדירות בהן עבדה התובעת כך שממילא לא יכול לדעת על קרות אירוע כאמור.

67.2. הנתבעת מס' 2 שהתה לעיתים רחוקות ולפרקי זמן קצרים בדירות.

67.3. מעולם לא נעשה התובעת בשל אירוע של המתנת לקוח או בשל כל אירוע אחר.

67.4. ממילא מעולם לא הוטלו עונשים כפי שפורטו בכתב התביעה.

<u>תרמית:</u>

68. סעיף 68 – מוכחש הנטען מכל וכל.

68.1. התובעת באה לישראל מלכתחילה לעסוק במקצוע העתיק.

68.2. לנתבעת הובטח עוד בארץ מולדתה כי תשתכר 1000$ לחודש.

68.3. הנתבע מס' 1 מעולם לא הציג שום דבר שסתר האמור.

68.4. תנאי העסקת התובעת עלו במידה ניכרת מכל מה שיכלה לצפות ומכל מה שמקובל במקומות מסוג זה.

68.5. התנאים היו טובים ונוחים בעליל כדי להפוך לתובעת עבודה שהיא לא נעימה במהותה לנעימה ונוחה ככל שניתן.

<u>נזק נפשי:</u>

69. סעיף 69 – מוכחש מכל וכל

69.1. הנתבעים, אומי מטעמם, מעולם לא השפילו את התובעת, אף לא בשוגג.

69.2. לנתבעים לא ידוע על בעיות נפשיות של התובעת אך אם יש כאלה הרי שהנתבעים לא תרמו חלקם, לא במזיד ולא במכוון ולא תוך עצימת עין.

70. סעיף 70 – כל האמור איננו רלוונטי לנסיבות התובעת.

דה הומניזציה:

71. סעיף 71 – מוכחש האמור בסעיף זה.

71.1. לעניין הקניה הדברים הובהר כבר לעיל.

71.2. לעניין המכירה - הנתבעים לא סחרו בתובעת אלא העסיקו אותה בעבודה שהייתה בחירתה ומעבר לכך נהגו כלפיה כבת בית בשביל להקל עליה הקשיים הטבעיים הכרוכים בעבודה מעין זו.

72. סעיף 72 – מוכחש האמור.

72.1. הנתבעת מס' 2 מעולם לא הקניטה התובעת ולא הזכירה לה דבר שלא היה כמתואר בכתב התביעה.

72.2. אין אמת בטענה כי התובעת עבדה חודשיים ללא שכר, כנטען.

73. סעיף 73 – מוכחש האמור מכל וכל:

73.1. התובעת בחרה את עסוקה עוב ד בארץ מולדתה ולנתבעים לא היה שמץ השפעה על בחירה זו.

73.2. הנתבעים התייחסות לתובעת כאל בן אדם גילו רגישות לצרכיה והקלו עליה ככל שרק ניתן:

73.2.1. על ידי מתן חופשות

73.2.2. ימי מנוחה

73.2.3. אירוח בביתם

73.2.4. הזמנתה לבתי קפה ומסעדות

73.2.5. הזמנתה למופעי תרבות ובכלל זה לקונצרט של הזמרת הרוסייה אלה פוגצ'ובה

73.2.6. קניית בגדים ומוצרי קוסמטיקה

73.2.7. הבאת מתנות

73.2.8. ועוד ועוד ועוד.

74. סעיף 74 – מוכחש האמור

74.1. התובעת לא התבקשה מעולם לעשות כאמור ואם עשתה כן הרי עשתה זאת עבור תמורה שוות ערך לכסף שהייתה תמורה שלה ולא של הנתבעים.

75. סעיף 75 – מוכחש האמור

75.1. לא רק שהנתבעת לא העניקה את התובעת כמתנה ליום הולדתו של אחיה כנטען, אלא של תובעת, במקרה זה לשמחתה, אין אך כלל.

75.2. כדי למנוע ספק, גם לנתבע אין אח וכל שנאמר הוא בסה"כ כיד הדמיון הטוב של התובעת.

76. סעיף 76 – מוכחש האמור

76.1. ההחלטה למכור את גופה, הייתה החלטתה של התובעת לבדה.

76.2. הנתבעים הורשעו בסרסרות לאור העובדה שנהנו, ביחד עם התובעת, מהאתנן שנגבה.

76.3. כפי שכבר צוין אין ספור פעמים – לתובעת עמדה הזכות, בכל עת, לפרוש מעסוקה, ואם לא עשתה כן הרי שהמשיכה מתוך בחירה ושיקוליה היא.

77. סעיף 77 – מוכחש האמור – בנסיבות המקרה אין ממש בטענה התובעת.

78. סעיף 78 – מוכחש האמור – אין גבול לדמיונה של התובעת:

78.1. התובעת לא אולצה להחליף שמות ולמעשה נקראה נטשה, על שמה, כל התקופה ששהתה במחיצת הנתבעים.

78.2. התובעת לא אולצה לצבוע שערה ואם עשתה כן עשתה כאמור על פי בחירתה בלבד.

78.3. כנ"ל לעניין תסרוקתה.

78.4. מעולם לא אולצה או התבקשה להחליף זהות וגם לא החליפה זהויות כך לפחות למיטב ידיעת הנתבעים.

79. סעיף 79 – מוכחש האמור – כאמור לא אולצה לבצע שום שינוי וממילא לא אולצה להיראות מגוחכת או כדומה.

80. סעיף 80 – מוכחש האמור מכל וכל. לא היו דברים מעולם.

81. סעיף 81 – מוכחש האמור מכל וכל

81.1. התובעת קיבלה התשלומים שהגיעו לה:

81.1.1. חלקם בדרך של משלוח על פי בקשתה למשפחתה או מי מטעמה במולדתה

81.1.2. חלקם לצרכיה הפרטיים כאן

81.1.3. בנוסף, נהנתה התובעת מטיפים שמן הסתם סביר להניח שלא נפלו משכרה ולפחות לא בהרבה.

81.1.4. התובעת ערה לעובדה שכל טענותיה, מקצת טענות רפואיות על פגיעות, מחלות וכיו"ב הן ללא כיסוי מתועד ולכן מצאה לנכון להמציא נסיבות שיתנו הסבר מניח את הדעת להעדר תיעוד רפואי מינימאלי לכל טענותיה.

82. סעיף 82 – אין התנגדות שיומצאו תעודות רפואיות כמבוקש.

83. סעיף 83 – מוכחש האמור

83.1. אין שמץ של אמת לגבי מצבה הנפשי של התובעת במהלך כל התקופה הרלוונטית

83.2. גם כאן ערה התובעת או מי מטעמה שאין לה כל כיסוי לטענותיה וכי אין לה יכולת לפרט באופן קונקרטי טענות לגבי קנסות סכומים וכיו"ב והיא ממציאה נסיבות שיתנו הסבר מניח את הדעת לאי יכולתה לומר דברים מסודרים ומבוססים.

84. סעיף 84 – לו יהי

85. סעיף 85 – כבוד בית המשפט יתבקש לדחות הדרישות באשר אין להן על מה לסמוך.

<u>הטרדה מינית:</u>

86. סעיף 86 – הנתבע מס' 1 הודה באמור בכתב האישום בסעיף 2 ד' ולא יותר.

87. סעיף 87 – מוכחש האמור

87.1. הנתבע מס' 1 לא נהג לבוא לדירות נשוא התביעה ו / או כתב האישום.

87.2. הנתבע מס' 1 לא פגש את התובעת שם או ביחידות בשום הזדמנות.

87.3. הנסיבות היחידות בהן פגש הנתבע מס' 2 את התובעת הינו:

87.3.1. כאשר הצטרפה אליו, על פי בקשתה, לבית קפה או מסעדה, תמיד בחברת אחרת, בדרך כל הפקידה.

87.3.2. כאשר התארחה בבית הנתבעים כבת בית לסופי שבוע.

87.3.3. כאשר הוזמנה לאירועים / בילויים חברתיים ביחד עם אחרים: מסעדות, קונצרטים וכיו"ב.

87.3.4. למותר לציין כי לא נשא לעולם בהוצאות כל האמור.

88. סעיף 88 – מוכחש האמור

88.1. הנתבעת לא ארגנה אורגיות כאמור ולא חייבה התובעת להשתתף בהן או בכל דבר אחר שלא היה לרוחה.

88.2. מאידך ידוע לנתבעת שהתובעת נהגה לאחר בחדרה בדירה חברים ללילה ולעיתים לא הסתפקה באחד.

88.3. האמור לא היה חלק מעבודתה של התובעת אלא חלק מהנאתה.

88.4. אם שולמה תמורה במקרים אלה הרי היא הייתה של התובעת.

89. סעיף 89 – מוכחש האמור – הנתבעים מעולם לא עשו דבר שכוונתו היה כנטען.

90. סעיף 90 – אילו נעשו הדברים הנטענים צדקה התובעת בטענותיה אבל כאמור, אין ממש בעובדות הנטענות על ידה.

91. סעיף 90 – אין כל יסוד לסעד הנדרש ולכן יתבקש כבוד בית המשפט לדחות גם דרישה זו.

<u>עשיית עושר ולא במשפט:</u>

92. סעיף 92 – התובעת יכולה לחשב כל דבר כרצונה, אך אין בטענותיה ממש.

93. לו יהיה

94. סעיף 94 – מוכחש האמור – לא היו קיימות כלל שעות עבודה כנטען ושעות הפעילות היו בד"כ משעות אחר הצהריים עד לשעות הלילה עם הפסקות כפי שהתובעת תבחר / בחרה. לסיכום לא רק שהתובעת לא עבדה 19 שעות ליום כנטען אלא למעשה עבדה כ 5-6 שעות ליום בדרך כלל. התובעת עבדה בשעות עבודה גמישות בהתאם לרצונה, הלכה למעשה.

95. סעיף 95 – מוכחש האמור

95.1. התובעת לא עבדה בדרך כלל בשבתות וזאת לא משום שלא רצתה לעבוד אלא משום שבד"כ ביום זה לא היו לקוחות

95.2. כמו כן נהגה התובעת לקחת לעצמה ימי חופש באמצע השבוע בין אם ימים שלמים ובין אם חצאי ימים. הדבר אומנם תואם עם הנתבעים אבל היה נתון בסה"כ להחלטת התובעת.

95.3. בנוסף – במספר הזדמנויות במהלך התקופה יצאה התובעת למספר ימי חופשה ברציפות, בחרת החבר שרכשה לה.

הנתבעים שיוכלו לשחזר הנתונים ולהראות ששילמו לתובעת את מה שסוכם, או קרוב לכך, אם לא מעבר.

102. סעיף 100 – מוכחש האמור – אין בנתון הנטען ממש.

<u>אי תשלום שעות נוספות:</u>

103. סעיף 103 – מוכחש האמור – התובעת לא עבדה שעות כנטען.

104. סעיף 104 – מוכחש האמור. האמור הוא מגוחך. הטענה כי שכרה הממוצע לשעה של התובעת עמד על 167 ₪ כאשר לקוח שילם על שעה בממוצע 100 ₪ וכאשר ברור ללא כל ספק שלא בכל השעות הנטענות היתה התובעת בחברת לקוח.

105. סעיף 105 – החוק כמצוטט הוא נכון אולי אבל היישום בנסיבות העניין בלתי סביר בעליל.

<u>יום מנוחה שבועי:</u>

106. סעיף 106 – אכן כך – ולמעשה התובעת נהנתה ממנוחה שבועית העולה על הנדרש על פי חוק.

107. סעיף 107 – מוכחש הנטען. התובעת נהנתה ממנוחה שבועית מעל ומעבר למתחייב על פי החוק היבש.

108. סעיף 108 – אין כל ממש בדרישה כפי שפורט כבר לעיל.

109. סעיף 109 - אין כל ממש בדרישה כפי שפורט כבר לעיל

110. סעיף 110 –

110.1. כבוד בית המשפט מתבקש לדחות התחשיבים שאין להם על מה לסמוך.

110.2. כמו כן מבקשים הנתבעים לחזור ולהזכיר כי התובעת קיבלה החלטתה להגיע לכאן ולעסוק בעבודה המסוימת על בסיס נתון מסוים – 1000$ לחודש.

110.3. כפי שכבר נאמר אין ספור פעמים לעיל, התובעת עבדה אצל הנתבעים לכל היותר 8 חודשים ולא יותר.

111. סעיף 111 – האמור לגבי החוק לא מוכחש. אם מגיע לתובעת חופשה הרי היא על בסיס שכרה ומשך עבודתה ולא כנטען בכתב התביעה.

112. סעיף 112 – אין לאמור כל בסיס במציאות

<u>הסעדים הנדרשים:</u>

113. סעיף 113 – בית המשפט הנכבד איננו מוסמך לדון בתובענה כפי שפורט בבקשה נפרדת שהוגשה בעניין זה מטעם הנתבעים שעיקריה:

113.1. התובענה הוגשה לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק לתובענות מסוג זה.

113.2. התובענה מתבססת על עובדות שלמרביתן אין זכר באישום הפלילי.

113.3. התובענה בחלקה, ראוי שתשע בבית הדין האזורי לעבודה ואילו החלק האחר בבית משפט השלום.

114. סעיף 114 – לאור המפורט בכתב ההגנה דין התביעה להימחק או להידחות

114.1. להימחק – באשר התביעה לא הוגשה לבית הדין המוסמך

114.2. להדחות - באשר כל תכליתה לנצל העובדה שהנתבעים הורשעו בדין ולעשות כסף קל על גבם וזאת תוך התבססות על רצף טענות שקריות שאין בינן ובין האמת אפילו דמיון קלוש.

אשר על כן יתבקש כבוד בית המשפט כלהלן:

- למחוק התובענה או לחילופין להעבירה לבית המשפט המוסמך.
- לחילופי חילופין, אם בית המשפט יחליט לשמוע טענות הצדדים
- לדחות התביעה באשר אין לה על מה לסמוך
- לחייב התובעת בהוצאות הנתבעים ובשכ"ט עו"ד.

יעקב דרורי, עו"ד
ב"כ הנתבעים